

Найтемніший місяць

Каріна щиро відкрила Кейлу своє серце, але незрозумілі таємниці, які він приховує, виявилися руйнівними для щойно зароджених стосунків. Дівчина звинуватила коханого у брехні, не з'ясувавши всіх обставин і причин, не дозволивши виправдатися. Після гучної сварки вона не хоче ні бачити, ні чути його, але не може позбутися спогадів про щасливі миті кохання. І доля знову зводить їх разом у найнесподіваніших місцях, даруючи шанс примиритися, знову стати друзями, навчившись довіряти одне одному.

Однак довіра важлива не лише в коханні, а й у стосунках з сім'єю. Настав час відкинути упереджене ставлення до близьких людей, навчитися пробачати і зрозуміти, що кохання таке ж важливе як і сім'я, і обирати між ними немає потреби.

АННА ТОДД

НАЙТЕМНІШИЙ МІСЯЦЬ

THE
DARKEST
MOON

ANNA TODD

АННА ТОДД

НАЙТЕМНІШИЙ
МІСЯЦЬ

З англійської переклала Ганна Литвиненко

Київ
BOOKSHEP
2022

УДК 821.111'06-31
Т50

Тодд, Анна

Т50 Найтемніший місяць / Анна Тодд; пер. з англ.
Г. Литвиненко. — Київ: Форс Україна, 2022. —
304 с.

ISBN 978-966-993-991-3

Книга, на яку чекали прихильники творчості Анни Тодд, — «Найтемніший місяць» — продовження романтичної історії кохання, розпочатої в бестселері «Найяскравіші зорі».

Каріна щиро відкрила Кейлу своє серце, але незрозумілі таємниці, які він приховує, виявилися руйнівними для щойно зароджених стосунків. Дівчина звинуватила коханого у брехні, не з'ясувавши всіх обставин і причин, не дозволивши виправдатися. Після гучної сварки вона не хоче ні бачити, ні чути його, але не може позбутися спогадів про щасливі миті кохання. І доля знову зводить їх разом у найнесподіваніших місцях, даруючи шанс примиритися, знову стати друзями, навчившись довіряти одне одному.

Однак довіра важлива не лише в коханні, а й у стосунках з сім'єю. Настав час відкинути упереджене ставлення до близьких людей, навчитися пробачати і зрозуміти, що кохання таке ж важливе як і сім'я, і обирати між ними немає потреби.

УДК 821.111'06-31

Copyright © 2020. The Darkest Moon
by Anna Todd. Published by arrangement
with Bookcase Literary Agency
and Andrew Nurnberg Associates.
The moral rights of the author
have been asserted.

© Литвиненко Г., переклад, 2021

Літературно-художнє видання

© ТОВ «Форс Україна», виключна
ліцензія на видання, оригінал-макет,
2022

ISBN 978-966-993-991-3

ПЛЕЙЛИСТ

What We Had — Sody
Falling — Harry Styles
Possibility — Lykke Li
Little Did You Know — Alex & Sierra
July — Noah Cyrus
Little Bit of You — Kevin Garrett
Idfc — blackbear
Poser — Grace VanderWaal
Lost On You — Lewis Capaldi
Before You Go — Lewis Capaldi
Hollow — James Smith
Lost Without You — Freya Ridings
The Light — The Album Leaf
Lie — NF
Love in the Dark — Jessie Reyez
When the Party's Over — Billie Eilish
Watch — Billie Eilish
Rest — Minke
The Other (Stripped) — Lauv
Unspoken — Aaron Smith
Can We Kiss Forever? — Kina, Adriana Proenza

РОЗДІЛ 1

Кейл, 2019

Від цілого моря чорного одягу в мене болять очі. Я вже давно не бував серед настільки одноманітно вбраного натовпу. Я так звик до камуфляжу, який носив щодня упродовж декількох років, що, навіть звільнившись із армії, досі вишукую його поглядом у світі цивільних. Іноді я сумую за тими днями, коли мені не доводилося вирішувати, що вдягти. Знімаючи з вішака один із випраних і випрасуваних піджаків, я згадав свою формену камуфляжну куртку, таку жорстку від піску й засохлого бруду, що вона аж поскрипувала, коли ми годинами марширували під джорджійським спекотним сонцем. Я тягнуся рукою під сорочку, щоби торкнутися жетонів на шії.

Я не належу до тих солдатів, які носять їх як почесну прикрасу, або щоб отримувати безкоштовні напої в місцевих барах. Я ношу їх тому, що вага металу на грудях дає мені змогу відчувати тверду землю під ногами. Напевно, я ніколи їх не зніму.

— Тут прохолодно, — говорить моя мама, коли я відпускаю жетони й кладу руки на коліна.

— Може, накинеш мій піджак? — запитую я. Вона хитає головою.

— Тіло треба тримати у холоді, — промовляє знайомий голос.

— А ти такий самий хворий придурок, — я підводжуся й обіймаю Сілвіна. Він трохи худорлявіший, відколи я обіймав його востаннє.

— Ти теж не надто змінився, — він штурхає мене у руку.

Мама кидає на нього несхвальний погляд.

— Припнув би ти язика, — вона штурхає його трошки сильніше, ніж він мене.

— Скільки разів я вже це чув? — Сілвін обіймає мою маму і вона всміхається.

Хоч бачилися вони й нечасто, Сілвін завжди подобався їй, попри те, що був грубіяном із доволі дивним почуттям гумору. Навіть у найтемніші часи ми реготали з його кепських жартиків, тож мені він теж припав до душі.

— Як ти, старий? — буденно запитав я, навіть знаючи, що, ймовірно, йому боліло більше, ніж значній частині присутніх у церкві. Як і мені минулого разу.

Він відкашлявся й кліпнув червоними очима, важко видихнувши перед тим, як відповісти:

— Я у нормі. Я, гм... У нормі. Хоча волів би зараз перебувати у Вегасі й грати на автоматах із порнозіркою та її грішми, — він зніяковіло розсміявся.

— Та й хто не хотів би, — обережно пожартував я, стежачи за тим, аби не додавати ваги його словам. Іноді краще триматися на поверхні, якщо вдається лишатися заціпенілим.

— Сядеш біля нас? Чи у тебе вже є місце? — запитав я.

— Мартіне, це не якийсь там довбаний концерт, — сказав він, сміючись, і підійшов, щоби сісти поруч із моєю мамою.

Перекручений сміх Сілвіна, хай навіть він і маскував глибоке горе, був єдиним проблиском радості в церкві. Жалоба практично скрапувала зі стелі. Це був той сум, що просто пронизує тебе наскрізь і ніколи не зникає. Його видно неозброєним оком. Тягар усього пережитого просто тече у твоїй крові й осідає на плечах. Сілвін зітхає й притуляється до спинки церковної лави. Він важко спирається на дерево, намагаючись бодай трохи полегшити свій тягар. Він дивиться кудись поперед себе, поринувши у спогади, які ніяк не хочуть зникати й відбирають у нього будь-який шанс на спокій. Він ще замолодий, щоб здаватися старим. Хоча він помітно подорослішав, відколи ми всі, з найкращими південними акцентами, називали його «Дитячим личком». Сілвін родом із Міссісіпі й під час першого відрядження скидався на п'ятнадцятирічного підлітка, проте нині він здається старшим за мене. Дитяче личко, як його називав увесь взвод, добряче виріс відтоді, як йому на обличчя із неба посипалося щось схоже на шматки сирого тунця. І лише після ще одного вибуху мій мозок нарешті осягнув той жах, що криваві шматки, які падали з неба, були не рибою, а людською плоттю. Я стояв так близько, що на мій армійський черевик упав палець із обручкою. Вираз обличчя Джонсона змінився, коли він озирнувся і збагнув, що його побратима Кокса вже не було поруч. Потім він зняв із поясу зброю й рушив далі, а я помітив щось у його очах, якийсь крихітний спалах. Більше він про загиблого не згадував. І коли вагітна вдова Кокса плакала на його похороні, сидів мовчки.

Якщо подумати, то цей похорон здається не менш моторошним.

Я роззираюся, шукаючи поглядом годинник. Хіба вже не час починати? Я хочу покінчити з цим до того, як муситиму по-справжньому замислитися про те, для чого ми тут зібралися. Усі похорони однакові. Принаймні військові. Окрім них, я був лише на одному в дитинстві. Після закінчення курсу базової підготовки я побував уже щонайменше на десяти. Десять разів, коли я мовчки сидів на дерев'яній лаві у церкві, розглядаючи обличчя солдатів, які дивилися лише перед собою, міцно стиснувши вуста в єдину лінію. Десять разів, коли заплакані діти, які ще й життя не розуміли, не кажучи вже про смерть, горнулися до батьків, сидючи у них на колінах. Десять разів, коли серед натовпу чулися схлипування. На щастя, лише половина з них були одруженими й мали родини, тож я бачив лише п'ятьох згорьованих удів, чиє життя пішло шкереберть і навіки змінилося.

Я часто думав, коли припиняться дзвінки? Через скільки років ми перестанемо ось так збиратися? Чи це триватиме, доки ми не постаріємо й не посивіємо? Чи прийде Сілвін на мій похорон? А чи, може, я прийду провести його? Я завжди приходив, як і Джонсон, якого я помітив краєм ока. І Стенсон, котрий тримав новонародженого сина. Він досі служить, але навіть ті з нас, хто звільнився, однаково приходять. Якось я літав до Вашингтону заради хлопця, якого заледве знав, але якого любив Мендоза.

Людей більше, ніж зазвичай. Але знову ж таки, цього загиблого солдата любили дужче, ніж більшість із нас. Мені несила було думати про ім'я загиблого чи промовляти його про себе. Я не хотів чинити так із собою чи з мамою, яку я забрав із Рівердейла й привіз сюди. Він завжди їй подобався. І всім іншим теж.

— Хто та пані он там? — запитавши, мама відкашлюється. Вона вказує пальцем на жінку, якої я не впізнаю.

— Без поняття, ма, — шепочу я їй.

Зацьковані очі Сілвіна тепер заплющені. Я відводжу від нього погляд.

— Я впевнена, що знаю ту жінку, — наполягає мама.

На платформу виходить чоловік у костюмі. Певно, вже час.

Я перериваю її.

— Ма. Починають.

Я намагаюся знайти серед присутніх Каріну. Вона вже має бути тут. Поруч мама знову відкашлюється. Віднедавна вона кашляє дедалі частіше. Цей кашель докучає їй вже зо два роки. А, може, й довше. Іноді він зникає й вона радіє, що кинула палити. А іншим разом кашель вологий і вона бурчить про те, як добре було б запалити «мальборо». Через це я півжиття сперечаюся з нею, ще відколи мені виповнилося десять і я почув, як лікар сказав їй, що вона втратить легеню, якщо не кине й щодня не прийматиме потрібні ліки. Я дивлюся, як вона витирає серветкою губи й важко кашляє. Її втомлені очі заплющуються на мить, але потім вона знову втуплюється поглядом у завітчану платформу. Звісно, труна закрита. Ніхто не хоче, щоб ці діти бачили спотворене до невпізнанності тіло.

Бляха, я мушу зупинитися. Я бозна скільки годин провів із медичними фахівцями, яким доручили полагодити мене, тож вам може здатися, що мені ліпше триматися якнайдалі від таких думок. Техніки, яких нас навчають, ніколи не спрацювують. Темрява досі там, невикорінена. Можливо,

варто сказати уряду поклопотатися щодо повернення грошей за моє лікування? Як і заведено, держава оплатила мою терапію, але хіба вона дала хоч якийсь результат? Звісно, що ні. Ані з Сілвіном, ані зі мною, ані з тілом у труні на платформі.

«*Рахуйте*», — радили психотерапевти, коли мій розум починав скочуватися на цю стежину.

«*Рахуйте і думайте про щось, що дарує вам радість або спокій. Відчуйте тверду землю під ногами, знайте, що тепер ви у безпеці*», — повторювали вони.

Коли я потребую спокою, то думаю про неї. Ще відколи вперше її зустрів. От тільки це триває лише доти, поки я не осягаю реальності й не починаю прагнути покарати себе за те, що її більше немає в моєму житті. А потім я ще глибше пірнаю у темряву.

Я не зміг завершити сеанс самотерапії.

— Якщо всі зайняли свої місця, ми починаємо, — почувся голос розпорядника похорону, лагідний і невимушений. Певно, він робить це декілька разів на тиждень.

Присутні затихли й похорон почався.

...

Після служби ми лишаємося сидіти, доки біля труни вишиковується невелика черга, щоб попрощатися з небіжчиком. Сілвін перехоплює мій погляд і зводить очі догори, немовби намагаючись щось сказати. Та щойно і я підводжу погляд, хтось плескає мене по плечі. Я збрехав би, якби не визнав, що сподівався, що це Каріна. Хай навіть і був упевнений, що це не так.

І звісно ж, я не помилився. Позаду мене стоїть Глорія, вбрана у чорну сукню з вишитими білими квітами на грудях. Я впевнений, що бачив її в цій сукні щонайменше десять разів. На десяти похоронах. Сьогодні я вже мав шалене потрясіння від того, що побачив Каріну й Сілвіна, і що не зміг укласти угоду на чотирьохкімнатну квартиру біля Форт Беннінга, а ось тепер ще й від зустрічі з Глорією, яка завжди нагадує мені про свого чоловіка.

— Привіт, Глоріє, — підводжуся й обіймаю її.

Глорія обіймає мене у відповідь, відхиляється, а потім обіймає ще раз.

— Як ти? Я хвилювалася. Ти вже не перетелефонуєш мені, — вона скривилася. — Засранець, — прошепотіла вона, дивлячись мені у вічі.

— У мене по горло роботи. І ти ж знаєш, я ненавиджу телефони.

Вона пустила темні очі під лоба.

— Діти сумують за тобою, розумієш? А ще вони постійно розпитують про тебе.

Діти. У горлі запекло від кислотної провини.

— Я теж сумую за ними, — я дивлюся їй на ногу, за яку зазвичай чіпляється найменший. — Дзвонитиму частіше. І я таки йолоп, — всміхаюся й вона киває, трохи послаблюючи натиск.

Ланцюжок у мене на шиї важкий. Один жетон мій, один — його. Я у боргу перед ним, що так і не зміг пережити втрату і не був поруч із його дітьми, як обіцяв.

— Так, ти абсолютний йолоп, — погоджується вона з усмішкою. — Дядько Йолоп має якимось їм зателефонувати, — вона ковзає поглядом по моєму обличчю.

— Спершу я тебе навіть не впізнала, — вона проводить долонями по моїй щетині.

— Ага. Тепер я вільна людина й вирішив поводитися відповідно.

— Я рада. Приємно було зустрітися. Навіть із такого приводу. І з вами... — вона дивиться на мою маму і, не перериваючи розмови з жінкою, яку вона впізнала трохи раніше, ма обіймає і цілує Глорію в щоку.

— У Каріні чудовий вигляд, — Глорія стискає губи й вдивляється мені у вічі. — Як і завжди, але вона... — я відвертаюся, коли вона замовкає.

— Вона здається щасливою. Ось у чому річ, — вона всміхається.

Глорія завжди любила Каріну. І я чув, що вони й досі спілкуються, навіть після того, як я переїхав подалі від бази.

Я швидко роззирнувся церквою, шукаючи волосся Каріни. Знову темне. Колір був чимось середнім між «каштановим і шоколадним», як вона колись пояснила мені. Це був її звичний колір, коли їй хотілося розгребтися з лайном. Контролювати і змінювати колір волосся було одним із її ритуалів. Вона робила чимало дрібничок, аби відчутти контроль, називаючи це удачею.

— Ага. Тішуся за неї, — говорю я. — Ми бачилися вранці.

Глорія не мусила говорити, що вже про все знала. Це було легко зрозуміти з її невимуженості.

— До речі, діти з тобою? — я змінюю тему. Вона ще раз пускає очі під лоба й хитає головою.

— Ні. Моя мама лишилася з ними у Беннінгу. Я подумала, що годі з них такого.

— Хіба ж не з усіх нас годі?

— І то правда.

До нас підходить жінка й тягнеться, щоб обійняти Глорію. Схоже, вони знайомі, тож заводять розмову. Моя ма досі захоплена теревенями, тож я знову починаю шукати Каріну. Як сталося так, що я досі її не помітив? Церква не така вже й велика. Але знову ж таки, Каріна вміє вливатися в натовп, розчиняється у ньому. Це одна з її «фішок».

Я чую ім'я Мендози в розмові поруч і намагаюся не підслуховувати, що каже Глорія. Я вже безліч разів чув, як вона промовляє «дякую» і «зі мною все гаразд». Мені її шкода, бо вона змушена завжди жити в минулому. А там важко жити, але ще важче піти. Я розумію це, як ніхто інший.

Поміж вітань і висловлення співчуття, якими обмінюються люди навколо, чується голос моєї матері, що вириває мене із задуми.

— Мікаелю, нагадай-но, до якого коледжу хоче вступити твоя сестра? — запитує вона, і попри сотні схожих розмов у її очах горить спантеличення.

— МІТ, — відповідаю її співрозмовниці й впізнаю у ній матір Ловсона. Я знаю, що вона краща людина, ніж її син, але це не таке вже й досягнення. Провівши з ним у одному взводі чотири роки та переживши два відрядження до Афганістану, я знав цього покидька краще, ніж його рідна мати. Війна зближує людей, як ніщо інше, окрім смерті. У моєму світі вони йдуть пліч-о-пліч.

— Саме так. МІТ. Вона найрозумніша в усьому класі цього року і минулого. Ще два роки почекаати. Але вони будуть дурнями, якщо не приймуть мою дівчинку, — мамине чорне волосся вибилося з-під заколки, яку вона завжди носить. Я простягаю руку, щоб відкинути його з її обличчя. Кучері, які я допоміг їй накрутити вранці, вже розпустилися.

Перед очима спалахує спогад про те, як сміялася Каріна, коли я обпік пальці об гарячу поверхню прасочки для волосся. Я зрозумів, що вона найбільш розважлива і самовіддана людина з-поміж усіх моїх знайомих, коли вона запропонувала допомогти мені навчитися завивати мамі волосся після того, як ми помітили в неї на руках опіки. Іноді зранку в мами так сильно тремтіли руки, що вона не могла самотужки впоратися з цим, але була занадто вперта, щоб попросити про допомогу.

Я буваю вдома не так часто, як мав би, але їй подобається, коли я завиваю їй кучері. Вона каже, що колись я стану гарним татом. Каріна казала те саме, і погляд у неї був такий, немовби вона могла бачити майбутнє. Як виявилось, не могла, як і моя ма, бо ж вона й досі сподівається на онуків від мене, щоб передати прізвище. Малоймовірно.

Я зітхаю і дістаю з кишені телефон, перевіряю за звичкою, роззираючись кімнатою. Людей поменшало, тож її буде легше знайти. Зрештою, я або переконаюсь, що її тут немає, або ж вона з'явиться з якогось кутка, в якому досі ховалася. Це якщо вона не вислизнула, а вірогідність цього була досить високою.

— Я тут, Дорі.

Нижній голос Каріни водночас і приголомшує, і дарує полегшення, що хвилиною прокочується в моєму тілі.

— Ось ти де. Усі тільки й говорять про тебе і ось ти тут, — промовляє ма.

Каріна супить брови й хитає головою.

— Пліткують, як завжди.

Її уста вигинаються в усмішці. Вона обхоплює маму за плечі й обіймає.

НАЙТЕМНІШИЙ МІСЯЦЬ

Пальцями проходиться волоссям і розстібає заколку. Витонченими руками закручує пасма, а потім заколює його так, як їй подобається, і це до біса краще, ніж можу зробити я. Господи, вони пройшли чималий шлях. Я шаленію від провини за те, як усе обернулося, і що тепер у житті моєї мами Каріни немає. Це не Глорія, яка може приїхати до її будинку за десять хвилин: моя ма колись заледве зможе водити.

— Хочете вийти надвір? — запитує вона у ма. — Тут трохи душно, — її зелені очі втуплюються у брудні церковні вікна.

Моя мама йде за Каріною і вони озираються на мене.

— Ну? — промовляють вони в унісон.

— Я йду з вами? — я дивлюся на Каріну.

Вона дивиться на мене. Її губи ледь розтулені, але вона нічого не говорить.

Коли ми повертаємося, телефон у моїй руці починає вібрувати, тож я відходжу, щоб відповісти, й перехоплюю погляд Каріни. Вона вовком дивиться на мій телефон — свого найгіршого ворога. Очікує, що я відповім, як і завжди, тож ігнорую дзвінок і витримую її погляд. Вона облизує губи. А її очі виказують подив і те, що вона вважає це своєю перемогою. Хай там як, це однаково був лише один із моїх підрядників.

— Ходімо? — запитую я, утверджуючи свою позицію принаймні намаганням втриматися на ігровій дошці. Вона киває і виводить нас із церкви, коли повітря над нами розтинає бамкання дзвону.

РОЗДІЛ © 2

Каріна, 2017

Дін-дон. Дзенькнув дверний дзвоник спа-салону. Я різко підвелася з офісного крісла, в якому ліниво їздила туди-сюди. Відвідувачів у нас не було вже майже годину, журнал запису також був порожній, тож я чергувала в салоні сама. Я витерла пил, пропилососила всі кабінети і поповнила в них запаси олій. Мені буквально було нічим зайнятися, окрім як гортати стрічку в телефоні, а цього я свідомо уникала. Але тепер я мала потенційного клієнта, який міг бодай трохи розвіяти мою нудьгу. До стійки підійшов чоловік із кутастою щелепою, що трохи додавала йому схожості з пітбулем. Кепка з символікою штату Алабама прикривала темне волосся й ховала карі очі. Він був високий, дуже високий.

— Добридень, чим можу допомогти? — запитала я, глянувши на годинник на стіні, а потім на скляні двері в чоловіка за спиною. Уже стемніло й мені пішов мороз поза шкірою. Мені було не до вподоби лишатися самій в салоні о такій порі. Не знаю чому, але мене вже декілька тижнів мучило це тривожне, до біса млосне відчуття, і я ніяк не могла його поз-

бутися. Ірраціональне передчуття, що щось кепське нависло наді мною, заповнювало мою голову параноєю і змушувало мозок працювати ще хаотичніше.

Доки чоловік заговорив, я двічі встигла подумки розіграти власне вбивство.

— У вас зараз є вільні місця? — хрипко запитав він.

Усередині мене все перевернулося вже втретє.

— О, — я вже хотіла було сказати йому «ні», що, мовляв, у мене запис на весь вечір, але гроші мені справді не завадили б, бо ж рахунок за електрику мав надійти вже наступного тижня. І малоїмовірно, що цей чоловік спробував би мене вбити. Він не знав, що я була в салоні сама, і це добре.

Хотіла б я думати інакше, але навіть усвідомлюючи, що я більший параноїк, аніж значна частина інших людей, я знала й те, що як жінку, мене на кожному кроці підстерігала небезпека.

— Так... Що вам до вподоби? — запитала я, показуючи на перелік послуг на стіні.

Заламінований постер закрутився на куточках, а деякі ціни заледве можна було розібрати, бо неакуратний почерк Малі встиг вигоріти від часу відкриття салону. Я намагалася час від часу наводити вигорілі цифри, оскільки Малі цим не надто переймалася. Вона пускала очі під лоба щоразу, коли я говорила, що охоче зроблю новий преїскурант, оскільки, вочевидь, це непокоїло лише мене.

— Годинний сеанс? Мені конче необхідний масаж. Спина ось тут просто палає болем, — він потер рукою поперек, повільно повертаючи тулуб.

— Я можу зробити вам годинний масаж. Ви в нас уперше? — я знала усіх постійних клієнтів, не лише своїх.

Він кивнув і я підсунула йому планшетку з анкетами для нових клієнтів. Під нігтями в нього виднівся бруд, а руки були такі сухі, що шкіра на кісточках розтріскалася, утворивши навколо них білі кільця. Його обличчя здавалося молодшим за руки, але навіть дивлячись просто у його майже чорні очі, я не могла вгадати точного віку. Я знала лише те, що він важко працював і був родом зі штату Алабама, або ж любив цю футбольну команду.

Доки він заповнював анкету, я дістала з кишені телефон і потайки глянула на нього. Сповідення вигулькнуло, коли я саме збиралася розблокувати екран. Воно було з інстаграму: я мала двох нових підписників і три вподобайки на останньому дописі зі світлою кульбаби поміж трави. Двоє підписників, та невже? З дванадцятьма підписниками і двадцятьма вподобайками на деяких дописах я цілком могла стати інфлюенцером. Хоча світлина з кінчиками пальців на стільці отримала сотні вподобайок, тож часом вразити людей в інтернеті не так і важко.

— Готово, — чоловік висмикнув мене з мрій про те, як мені платять сотні тисяч доларів за розміщення естетично приємних світлин у застосунку.

— Дякую... — я глянула на його ім'я. — Бреді. Якщо ви готові, тоді почнімо.

Він кивнув, і я провела його до свого кабінету. Щойно ми зайшли у невелику кімнату, він здався мені ще більшим. Таким великим, що я мусила задерти голову, коли говорила. Я ввімкнула музику й обійшла стіл, щоби запалити ще одну свічку на полиці.

— Окрім попереку, маєте ще якісь проблемні зони, на яких треба зосередитися?

— Голова, — сказав він. Я зачекала, щоб перевірити, чи він не жартує.

Він ледь помітно всміхнувся і його вигляд став не таким убивчим, коли на щоках з'явилися ямочки.

— За це мені не платять, тож іще щось? — я всміхнулася йому і він похитав головою. Зрештою, він не такий вже й страшний.

— А стосовно сили натискань? Хочете більш шведський чи, може, тайський стиль? Легке, середнє чи глибоке пропрацювання?

Він здавався спантеличеним.

— Не знаю, у чому різниця, але, гадаю, середнє. Мені ще ніколи не робили масаж.

Я подумки застогнала. Він або стане постійним клієнтом, або ж я зіпсую йому перший досвід. Я ненавиділа цей тягар — самонав'язаний, але він однаково надокучав мені. Ну чому я завжди все так ускладнювала? Це так виснажувало.

— Добре, — я витиснула з себе усмішку. — Я залишу вас, щоб ви могли роздягнутися до прийнятної для вас межі й покласти особисті речі до кошика. Проходьте і лягайте долілиць під простирадло і ковдру, а я повернуся хвилини через дві. Не поспішайте.

Я вийшла з кабінету й запнула занавіску. Я знову спіймала себе на тому, що втупилася у телефон, цього разу перечитуючи останню розмову з Остіном. Три *«Де ти?»* і одне *«Якщо хтось і має біситися і не відповідати, то це я»* трохи згодом. І досі нічого. Ми з моїм близнюком і раніше сварилися, а бувало й таке, що не розмовляли декілька тижнів. Але це було інше.

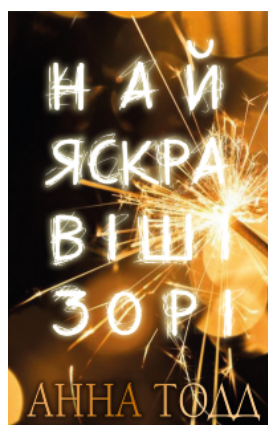
Тепер він був довбаним брехуном, а не просто хлопчиком, який трохи прикрасив дійсність, щоб

Кінець безкоштовного
уривку. Щоби читати
далі, придбайте, будь
ласка, повну версію
книги.

Рекомендована література

Врятуй себе

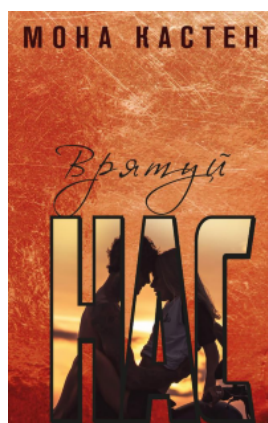
Найяскравіші зорі

Суджені. The One

Врятуй мене

Врятуй нас

Перейти до категорії
Художня література

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ